

המסורת הרביעית

**"כל קבוצה צריכה להיות אוטונומית מלבד בתחומים
המשפיעים על קבוצות אחרות או על A.A ככלל"**

שלטון עצמי הוא מונח כְּבֵד משקל. אך בהקשר שלנו משמעותו פשוט שכל קבוצת A.A. יכולה לנהל את ענייניה בדיוק כפי שהיא מוצאת לנכון, אלא אם חל איום על A.A. ככלל. כעת שבה ועולה השאלה שעלתה במסורת הראשונה. האם חופש זה אינו מסוכן באיוולתו?

במהלך השנים נוסתה כבר כל סטייה אפשרית משנים עשר צעדינו ומסורותינו. היה מובן שכך יהיה, כי היינו חבורת אנשים המונָעים בידי האגו. בהיותנו ילדי התוהו-ובוהו השתעשענו בהתגרות בכל סוג של אש ונותרנו ללא פגע, ולדעתנו חכמים יותר. סטיות אלה יצרו תהליך נרחב של ניסוי וטעייה, שבחסדו של אלוהים הביא אותנו עד כאן.

כשפורסמו מסורות A.A. לראשונה ב-1946 השתכנענו שקבוצת A.A. תוכל לעמוד כמעט בכל כמות של חבטות. ראינו שהקבוצה, כמו הפרט, חייבת לבסוף להסתגל לעקרונות שנבחנו ושיבטיחו את הישרדותה. מצאנו שתהליך הניסוי והטעייה הוא בטוח לגמרי. הפכנו עד כדי כך בטוחים בכך, שההצהרה המקורית של מסורת A.A. כללה משפט משמעותי ביותר: "כל שניים או שלושה אלקוהוליסטים הנאספים יחד

לטובת התפכחותם רשאים לקרוא לעצמם קבוצת A.A., בתנאי שכבוצה אין להם השתייכות נוספת".

פירושו של דבר היה, כמובן, שניתן לנו האומץ להכריז על כל קבוצת A.A. כעל ישות ייחודית, הנשענת ישירות על המצפון שלה שיכוון את פעולתה. כשאפשרנו מרחב עצום זה של חופש פעולה, מצאנו לנכון להציב שני אותות אזהרה בלבד: על הקבוצה להימנע מלעשות כל דבר העלול לפגוע בצורה קשה ב-A.A. ככלל, וכן נאסר עליה לשייך את עצמה לכל גורם אחר. סכנה אמיתית אורבת לנו גם אם נתחיל לכנות קבוצות מסוימות כ"רטובות", אחרות "יבשות", נוספות כ"רפובליקאיות" או "קומוניסטיות", "קתוליות" או "פרוטסטנטיות". על הקבוצה לדבוק במסלולה או שתאבד ללא תקווה. המפוכחות חייבת להיות מטרתה היחידה. בכל שאר העניינים היו חופש רצון וחופש פעולה מוחלטים. לכל קבוצה היתה הזכות לשגות.

כש-A.A. היתה עדיין בחיתוליה נוצרו קבוצות נלהבות רבות. בעיר שנקרא לה מידלטון החל פרץ של שגשוג. אנשי העיר התלהטו כחזיזים מהעניין. כשראשיהם בעננים, חלמו הוותיקים על המצאות וחידושים. הם החליטו שדרוש לעיר מרכז אלקוהוליסטי עצום, סוג של מתקן ניסוי שקבוצות A.A. בכל מקום יוכלו לשכפל. בקומת הכניסה יהיה מועדון; בקומה השנייה שיכורים יתפכחו ויקבלו כסף לכיסוי חובות העבר; הקומה השלישית תאכסן פרויקט חינוכי - בעל אופי שאינו שנוי במחלוקת, כמובן. בדמיונם היו למרכז בוחק זה קומות נוספות, אך בשלב זה יספיקו שלוש. מובן שיידרש כסף רב - של אנשים אחרים. תאמין או לא, עשירי העיר קנו את הרעיון.

אך היו כמה מתנגדים שמרנים בחבורת האלכוהוליסטים. הם פנו למשרד הראשי בניו-יורק וביקשו חוות דעת בעניין ה"חידוש" הזה. הם הבינו שכדי לקבוע עובדות בסלע, הוותיקים עומדים לפנות למשרד הראשי לקבלת ייפוי כוח לאִמְנָה בעניין. מעטים אלה היו ספקנים ומוטרדים.

מובן שיזם היה מעורב בעניין, יזם-על. בשטף דיבורו הפיג את כל החששות, למרות עצת המשרד הראשי, שהודיע שאינו מתכוון לתת אמנה או ייפוי כוח, ושבמקומות אחרים בהם עורבו קבוצות A.A. ביוזמות בענייני חינוך או רפואה, הגיעו אלה לסוף מר. ליתר ביטחון אירגן היזם שלוש חֲבֵרוֹת והפך לנשיא של כולן. המרכז החדש בהק בצבעיו הטריים. דָּבַר חמימותו הופך בכל העיר. במהרה החלו דברים לרחוש. על מנת להבטיח תפקוד תקין ומתמשך אומצו שישים ואחד הוראות וחוקים.

אך אבוי, במהרה הועם המחזה הזוהר. מבוכה תפסה את מקום השלווה. התברר שמספר שיכורים השתוקקו לחינוך, אך היה להם ספק באשר לאלכוהוליזם שלהם. אחרים תהו שמה ניתן לרפא את פגמי אישיותם באמצעות הלוואה כספית. אחדים התענינו במועדון, אך התברר שעניינם בו היה טיפול בלב שבור. לעתים ניסו המועמדים הנוהרים את כל שלוש הקומות. אחדים התחילו בקומה השלישית וירדו עד לכניסה, שם הפכו לחברי מועדון; אחרים החלו במועדון, יצאו בהילולת שתייה ואושפזו, ואז השלימו את המסלול החינוכי בקומה השלישית.

היתה זו כוורת של פעילות, אמנם, אך שלא כמו בכוורת, זה היה בלבול מורכב. קבוצת A.A. פשוט לא היתה מסוגלת להתמודד עם פרויקט כזה. הדבר התגלה מאוחר מדי. ואז ארע הפיצוץ הבלתי נמנע – שהיה דומה להתפוצצות הדוד הראשי בִּמְפֶּעַל. ענן קר ומחניק של פחד ותסכול ירד על הקבוצה.

כאשר התרומם ענן זה, קרה דבר נפלא. היזם פנה אל המשרד הראשי. הוא אמר שמוטב היה לו הקדיש מלכתחילה תשומת לב לניסיונה של A.A. ואז עשה דבר נוסף, שהפך למשל ב-A.A. על כרטיס בגודל של גלויה נכתב: "קבוצת מידלטון הראשונה, חוק מספר 62". ומצידה השני נגלה לעין משפט יחיד: "אל תיקח את עצמך ברצינות רבה מדי".

וכך קרה שבחסותה של המסורת הרביעית השתמשה קבוצת A.A. בזכותה לשגות. יתירה מכך, היא ביצעה שירות גדול ל"אלכוהוליסטים אנונימיים", בנכונותה להפיק בִּעֲנָה לקחים שלמדה. היא אספה את עצמה תוך צחוק והמשיכה אל דברים טובים יותר. אפילו האדריכל הראשי, הניצב בין הריסות חלומו, היה מסוגל לצחוק על עצמו – וזו היתה עֲנָה בשיאה.

המסורת הרביעית **(הנוסח הארוך)**

מבחינת התנהלותה הפנימית קבוצת A.A. לא תהיה כפופה לשום סמכות מלבד למצפונה. אך כשתכניותיה נוגעות גם לרווחתן של קבוצות שכנות, יש להיוועץ גם בקבוצות אלה. ושום קבוצה, ועדה אזורית או יחיד לא ינקטו לעולם בכל פעולה העלולה לפגוע

ב.-A.A. כגוף, מבלי להיוועץ בנאמני ועדת השירות הכללית.
בעניינים כאלה טובתנו המשותפת קודמת.